

neringa abrutytė

ato
sto
gos

eilėraščiai

Neringa Abrutytė

ATOSTOGOS

Eilėraščiai

Viršelio nuotrauka – Dainius Dirgėla
Viršelio dizainas – Diana Ramanauskienė
Redaktorė – Laima Kreivytė

ISBN 978-609-95973-0-0

„Naujo vardo“ elektroninių knygų tekstų [autorių teisės](#) priklauso šių knygų autoriams; visų kitų kūrybinių darbų autorių teisės atitinkamai priklauso šiuos darbus atlikusiems asmenims. Lietuvoje autorių teisės saugomos [Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo](#).

www.naujasvardas.lt

2017

Autorės žodis

Už vieną dieną netariau pabėgti
nuo visko - išsinuomėjau
namelį prie jūros, pasiėmiau
šuni ir pradėjau sudarinti
savo Poezijos rinktinę, kurią
galvojau, išleis garsi 'leidykla'.
Atsijungiau nuo interneto,
sveikai maitinaus ir t.t.,
skaiciu, vaikščioju, buvau
visai viena ir bereikidavo
išėiti apsipirkti, o šuns - išves-
ti (tik atidarydavau & tro-
belės duris į sodą:
tai buvo rožis, tai buvo
~~atostogos~~. ATOSTOGOS

Neringa Abrutyte

Leidėjų žodis

NAUJO VARDO padavimas...

NV stipriai smūgiuoja ir ... ATOSTOGOS!

Jeigu scenoje yra šautuvas, jis būtinai turi iššauti.

Jei gyveni su šunimi (tėvais, vaikais, mylimaisiais ir kt.), tai jis (ir visi anie) anksčiau ar vėliau, vienaip ar kitaip įlįs į Tavo mintis, o tada anksčiau ar vėliau, vienaip ar kitaip išlįs Tavo eilėraščiuose, jei esi POETA.

Jei esi Dailininkas / Kompozitorius / Mezgėjas virbalais / Drožinėtojas iš medžio ar Akmenskaldys, tai tie išlėdančiųjų pavidalai, žinoma, bus kitokie. Bet Neringa Abrutytė yra POETĖ. Ir akivaizdu, kad POETĖ ji buvo jau XX a. pabaigoje, kai atrado savo santykius su Poezija. POETĖ ji bus ir toliau, nes atostogų tikri POETOS neturi. Ir po ilgos (o kai kam trumpos) pauzės (nes pauzės Poezijoje – kiek kitoks matavimo vienetas nei krepšinyje ar teatre) Lietuvoje pasirodanti nauja Neringos eilėraščių knyga ATOSTOGOS – pavyzdys, kaip POETĖ atostogaudama neatostogauja. O kinologiniai motyvai eilėraščiuose – tik motyvai. Kaip žinoma, šunys turi puikią uoslę ir gali atvesti Tave prie vieno ar kitų radinių. Bet ką daryti su tais šuns radiniais, spręsti tenka patiems. Tad linkime, kad skaitydami Neringos Abrutytės ATOSTOGAS, pasiimtumėte ir patirtumėte bent mažas atostogas nuo kasdienybės. Arba toje kasdienybėje pamatytumėte daugiau nei buitinius paviršius.

Kalbant teniso terminais, NAUJO VARDO padavimas: NV ima ATOSTOGAS ir stipriai smūgiuoja! Kamuoliukas skaitytojų pusėje... Ar atmušite?

Dainius Dirgėla &
Balys Bukelis &
„Naujas vardas“

*neleido vadintis bedarbiais
siūlė alibi: atostogos*

Dainius Dirgėla „Stebėto Jo užrašai“

nieko nežinojau gėriau reciną ouzo

erdviam salonikų balkone tarsi laivo deny

valgei vynuoges ir kažkokią nežinau kaip lietuviškai žuvį

taip tvanku kad net ilgiesi vėsios beveik išmintingos danijos

banalios atostogos po saule – tik saulė ir jūra kilnoja tave į paviršių lengviau nei pakeltum save ant kojų suglebusių nuo karščio visų raumenų tūriu druska ant saulės juodų stiklų ir graužia šiek tiek akyse

guli ir užmiegu po saule tik saulė ir vienas dangus
žydresnis už mėlyną arba nežinau mėlynesnis už sielą jūra skalauja akmenis bangos mažos geria balsus po akių vokais laksto raudoni šviesos šešėliai

galva ant laikraščio graikiškai efimerida

atostogų efemerija siesta po prisivalgymo trijų h pliauškia balsai į jūrą jei ne palmės visai kaip nida gal tik nuotaika kai nematau girdžiu

po graikijos saule esu ir graikiškas vyras

šventas paulius čia vaikščiojo šventus rašė laiškus mes irgi čia vaikštom valgom gyros

greičiau tu valgai aš tik atsikandau – labai

pamenu tuos laikus

per vasaros atostogas gyvendavau pas senelius

mano siela galvojo ar jautė

jų gyvenimas baigtas

dabar – nemanau nemanau

kasdien ateina mano vaikas

prašo kažko reikalauja

kartais varo mane į kapus

(ir ką jo siela jaučia)

1.

ada: vynuogių balionai balionėliai su šakelėmis ant šakelių
užrišti šaukštely lašas pieno yra kliaulė

mėnulis – prašo kad nuimčiau nuo dangaus o televizorių
pasirodo gražus vaizdelis – kad jį iškirpčiau mamos vardas
mama ir t. t.

atsitūpus renka žaislus į dėžę paskui ir vėl išmėto

aš fotely sėdžiu mintis kad ada

nebe aš

tai nebe aš o ada

panaši į mane

(vaikystės nuotraukas) tokia kaip aš bet ada nebe aš

ji renka žaislus obuolys prakąstas ir paaugus galvos kad
mano gyvenimas baigtas ir kai

2.

virtuvėj sėdim ir valgom ada kėdutėje rožinėj savo kojytėmis
makaluoja o už lango žiūrim staiga įsiliepsnoja įsiliepsnoja

dega medinis namelis tas kurį arabai vasarą pastatė tarsi
palapinę viduj lyg mečetėj patiesė kilimą

(o ten žaidė vaikai ir ada įpuolusi vidun kojytėm linksmai
trepsėdavo krapštydavau lauk rėkavo)

virtuvėj sėdime namelis liepsnoja prisiminimų liepsnos laižo
mano vaizduotę baltas medinis namelis ada ten trepsi ir
duodasi o jeigu ji būtų viduj pačiame namelyje

namelį apima gaisras apima gaisro siaubas didėja ada
didėja ada dega mano vidaus liepsnoj

pasidėjus nuotrauką kurioje prosenė laisto gėles ant savo vyro kapo

prisimenu kaip ji dievino kalijas ir kales kalę, nerišdavo jos niekur niekada

prie vienos ir aš buvau prisirišus kiek prisimenu maža jos vardas džiulė ir ją partrenkė mašina

ją kruviną bliaudama rogutėmis vežiau į mišką ir bliaudama užkasiau po sniegu

gal sutirpo pavasarį džiulė

o gal guli ji buvo

sena mano prosenė

ir įpratusi prie mirčių

tad nepamenu ar verkė

netekusi šuns

ji įprato prie ištirpusios džiulės ir pušų

ir kapų

proanūkiai ją vadinom „myma“

o paskui šitaip vadinama ji buvo ir savo vaikų

čia nėra pušų – vien beržai ir eglės, vyšnia
sodo gale ir mažai gėlių tik keli narcizai
atsitiktinai išlikę bet ryškūs
čia ačiū die nėra mylimojo tik aš ir šuo

ir pušų (vaikystės) bet miškas
prie apleisto sodo o troba rąstinė
bėk atnešt – pagalys ir vėl mestas

viešpatie tai mano pirmas šuo ir pirmos

atostogos su šunimi naujas bandymas save išdresiruoti

vos pabudus į lauką tik čia per atostogas

tereikia atverti duris į terasą tiesiai į sodą į mišką į žemę
medžius ir jis iš lovos bėga – kailiniuotis – ir greitai daro
ratus

tačiau palieku džiūti (aš dar miegu) paskui surinksiu – visus
(svarbiausia kad slapta nepakakotų į kaimyno daržą)

apsukęs ratukus ir pritūpčiojęs grįžta ir laukia prie durų

kaip gera be diržo – tik antkaklis su kaulo formos metaliniu
pakabuku kur išgraviruotas smulkiai mano tlf. numeris – bet
vieną kartą

tasai (kaip mano rusas jį vadina) obormotas įpuolė į
kaimyno kiemą ir ėmė traukti pačią didžiausią medžio šaką
iš visos šakų ir skiedrų

krūvos; išėjo senis ir suriko: „væk“ (šalin!)... tada pripuoliau
ir atsiprašiau, o kaimynas: Šunį reikia priišti...

viešpatie leisk daugiau nepatekt į kito privačią teritoriją
(senukai gyvena vieni ir tikriausiai pirmąkart mato retriverį,
o šuo rimtai supyko (durnius): kad suloj!

iš 2 absoliučiai
vienodų auksaspalvių retriverių
atskirčiau savąjį
tikrai iš

būdo reaguoti
komandų vykdymo greičio
iš to
kada ir kodėl sulotų

žinau kad jis bėga
nuo kreivakojų
ir vaikštančių
su dviem lazdom

privengia vaikų
kurie nei iš šio nei iš to

klykia tik išvydę

ar slepiasi

užuodžia baimę

instinktyviai

ir neskaudžiai suloja

kiek atšlijęs

jei atvestų

man sukeitę

tokios pat veislės ir amžiaus

klausytų manęs kitaip

įdomu ar nutvertą kąsnelį

gatvėj atiduotų

lengvai

manasis kaulo

nė už gardaus valgio

šaukštą – neatiduos

kai pomidorai negenda ar galim juos valgyt? –
užkonservavus alkj

medinės grindys ir medinės

sienos mediniai baldai ir medžiai sode

medinės skiedros dega

židiny o visos mintys

rusena mano pailsėjusioj širdy

medinis pagalys – sviestas kad šuo atneštų – šuo kaip vėtra
griebia atneša ir vėl metu

tolyn į mišką bum – bet dabar jis ima smulkint pagalį į
skiedras ir neklauso šeimininkės – šunsnukis

vėl ta kava ar eilėraštis

įsirašiau eilėrašį užsimiršau ar tai jau antras puodelis kavos atrodo pirmas nes paprastai

antrą išgeriu tik iki pusės taip taip tai pirmas puodelis tiktai eilėraštis o ne kava tai buvo dabar užsimaniau kavos neatsibudusi eilėraštyje pražiopsojus dar pusę puodelio kavos iki pusės ei lė raš čio

kokteilio pavadinimas

alkoholio nebus tai gal išgersiu savo mžlus

5 val. ryto reikia šlapintis veidu į rytus

(geriu be druskos ir citrinos)

beskonis šviesus ir šlykštus

išspaustos organizmo sultys (sultinys)

saldžiaspaudė inkstų

(gyvybės instinktais svaigintis)

pavadinsiu gėrimą „amžinas mirtinys“

jo televizorius: langas - kraipo galvelę ausis

ir žiūri - tas langas

visai išplovė jam smegenis pro nosį ir ausis (reaguoja tiktai į

mano balsą - garsą

tai ne žodis su reikšme o bet kokio žodžio ta pati tonacija ne
vardas

jam suprantamas o balso banga)

viešpatie ar kada nors aš grįšiu
iš negandingų vakarų į rytus
po daugybės metų atostogų aš pasiryžus
atidirbt – geriausia būtų (maldauju) už Lietuvą

ar kada nors aš nusileisiu iš viršaus
kaip šūvis šaudantis į miestą (gerokai jau įmitusį)
aš (beveik) pasiryžus

Daliai Jazukevičiūtei

tada visi turėjo dirbti – ir tu 1989 m. ant pirmosios knygelės
antro viršelio dirbai archyve – tada gyvenai Ukrainoje, bet
mes visi tada irgi gyvenome vienoj šaly ir paskutinį kartą už
savo knygą gavai honorarą rubliais už kurį

atvažiavai į neringą (į viešbutį) kad susitiktumei su savo
mylimuoju kiek tai buvo rublių nesvarbu dabar visų veidų
netenki stovėdama už durų ir visų

nesvarbu sakai svarbu ją turim – tėvynę – tarytum tada ji
buvo mažesnė

o minios ją iškėlė kaip vėliavą jos rankos apjungus mintis į
nprklsmbę nepainiokim tėvynės su valdžia sakai – ir
valstybe?

nepainiokim gimtosios vaikų kalbos su jų tautybe

CV

darbas turi būti pagal galimybes - realistiškas
konkretus, konkrečios darbo vietos - tai įkalinimo įstaigos
o ne darbo sritys neaiškios užduotys ar vizijos
darbas ko gero tu jo nekenti ir tai
it's just a job!
pats geriausias dalykas jame - pinigai

1.

žvanginkim (mums reikalingos) būties ginklais ir naikinkime
Jį

pasislėpė priešas giliai praeity bet paslaptis turi prisikelti -
atgaivinkime Jį - tik priešui iškėlus ginklą gali įvykti
prisikėlimas

užtieskim istorijos kilimą ant skurdaus pietų stalo savo tėvų
ir senelių

žvanginkim vaizduote: (stalas - tai nusiaubta priešo gimtinė
žemė) kovokim: tai Jis semia

mūsų stiprybę - sugriovė

mums gyvenimus ir sapnus?

ir pats laukdamas barbarų

nesibaikime tęskim atgrasykime savo kaimynus iškart

kol mano šuo neįšoko

į pikto senio daržą

nors ir atšipęs tavo ugnies kardas ir vėjo neišgaląstas dar -
akmuo

2.

politikorektiškas saulėtas vėjas atostogų pastogėj lėtos
mintys - imk

vandenį banga išlietą

imk paskutinius

akmenis su skylėm

iš kur vanduo ir vėjas

imasi

nes realus pasaulis nuslopintas kaip tartų Žanas
Bodrijaras^[1]

įvykis istorija ir viskas apipinta - ženklais

ir nesvarbu, kas vyksta (kokias žinias transliuoja TV) - -
ginklai

būtinai kad patikėtume

- bus pasikėsinta (arba netgi buvo) mumis

mumis (būtina įvykdyti užsakytąjį karą) buvo (bus) šaudoma į taikius gyventojus (jie nenorėjo bet žuvo ir žus) buvo šaudoma pasislėpusiais priešais žvanginkim priešų ginklais žvenkime visam pasauliui praeities žirgais kol mūsų tiesa užtiesta ant skurdaus pietų stalo bėgant metams tiesis kito skausmo kelias (jis pažinojo tą islandą, kuris pasirašė dokumentą ir pripažino Lietuvos Nepriklausomybę dabar sako gailisi islandas o islandai kartais gąsdina vaikus lietuviais).

kova

1.

viešpatie vešlus ištraukiau šuniui erkę tau padedant

juk maniau kad spuogas gumbelis toks pailgas grįšiu po
atostogų maniau išoperuosiu bet man patinka glostyt šunį

ir prieš miegą kaip visada įsijungiau skaitymo šviesą šuo
padėjo savo snukį

man prie peties

ir tavo šviesa viešpatie

išjudino aplink spuogą susitraukinėjančias daugiakojas
viešpatie kad pašokau!

įjunginėt šviesas ieškot pinceto aliejaus ir pirštinių

girdėjau visokių istorijų bet pati gyvomis akimis matau
pirmąkart bet ištraukiau ją iš šuns pakaušio paskui dar vieną
iš ausies ir ištepiau citrina tas vietas nieko kito neturėjau

kokia kova

2.

tą naktį ištraukusi erkę

sapnavau kad grįžau į tėvynę prie mano vaikystės namo kažkokia nepažįstamoji sodino serbentus stebėjau kokios vešlios raudonos kekės paskui užkalbinau (žaisdama) tokį fantastinį šunytį ak sapne vadovavau kažkokiai įstaigai tokia laiminga visų gerbiama juokiausi juokavau sunku suvokti jog tai aš buvau tą naktį vyko persikeitimo mistika pradėsiu dirbti ta linkme - viskas (pirmą kartą per atostogas pradėjo lyti eisiu su šunimi prie jūros ne į mišką)

ir (maudantis jūroje)

Laimos maniera

jaučiu - tirpsta

kūnas ir

tai kas prikimšta nereikalingo

(ištirps)

lyg nuo mano

vardo liktų

liekna priesaga -inga, ir

mano kūnas mano vardas

mano miestas ir

ir, ir

(ne-ri)

taika pavasariui ir karui
ir kariui žuvusiam taika
taika ir niekad nekariavusiam
bet žuvo irgi taikoje

taika ginklams ginklų
sandėlyje ginklams
muziejuje už taiką
tiktai į priešą nusitaiko

kad kristų net nepuoless
teroristas vaikas

1.

o sapnas tai nieko vertas bet pažiūrėsiu iškart pradėdama
užrašyti – sapne

mano šuo rujojo ir atsirišo nemandagiai atsiprašydamas
dingo rūsy pas kitus šunis o aš

irgi atsidūriau Vilniuje kažkokioj miglotoj Molly gatvėj ir
vienam jos pastate žmonės baisiai mieli

jie viską darė dėl manęs tik danguje tokie būna geri o paskui
pradėjo giedoti ir garbinti iškėlę rankas dabar neištrūkt man
iš čia pagalvojau

supyks jei pabėgsiu o gal net bandys nužudyti

eisiu sakau pažiūrėt ką veikia mano šuo

neik sako ten pragaras tavo kalę pasirinks koks vienas
(pagalvoju koks nors mažiukas ir būtinai juodas bus mažų
bjaurių mišrūniukų aš tam dabar nepasiruošus

2.

bet po pietų įvyko visai kas kita (rodos, nemiegojau)
nubėgau prie jūros su savo retriveriu ir pirmąsyk per dvi
savaites priėjo prie manęs moteris su savo juodu pudeliu ir
paklausė ar gali pažaisiti sako tai patinas bet kastruotas ir aš
naiviai apsidžiaugiau kad sapnas pildosi ir šuo tikrai pažais
paskui ėjau toliau ir iš tolo šeimynėlė su dviem ryžais
berniukais ir tokios pat spalvos sena auksaspalve retrivere o
jų mama tokia draugiška linksma geruolė jų šuo įbrido į jūrą
palikęs ant kranto guminį geltoną kamuoliuką o mano luka jį
pagriebė ir pasisavino dabar sakau neatiduos bandom visaip
išvilioti senas jų šuo žaisti nenori tik stovi įsibridus vardas
jos irgi kaip žmogaus frida ji kad sulos galiausiai išplėšiam
kamuoliuką ir einam namo popietė buvo dosni pakeliui
prisirižo kiškio spirų ir medžio šaką susmulkino dantimis

beveik baigiasi maisto ištekliai (bjaurus oras) rytoj paskutinė
diena din dan din dan skambantis ledų autobusas

išbėga su šunim peralkus vartotoja išlipa vairuotojas

renkuos visą dėžę (x12) likusius atiduosiu išvažiuodama
piktam seniui kad atleistų kam kėlė koją šuva į jo teritoriją
išdėkim geruoju seni visas šuns dienas^[2] (oriai) mano
mylima – sis tik juoktųsi – kam? – bet skamba bet skamba
bet skamba (gerai) din dan din dan din dan din dan din dan
din dan din dan din dan

17.50 TV žinios, ir vėl mašina krovininė... aiman...

įvažiavo į pėsčiųjų gatvę.....

įsijungiu - susidarysiu maždaug teisingą informaciją iš objektyvios nuomonių panoramos (valgydama ledus gerdama kavą)

jie teliko ir negendantys pomidorai et...

išsivirsiu kečupo druskos yra ir prieskonių

toli miestas susipjaustysiu iš lėto (gerdama kavą valgydama ledus)

ne kečupas bus pomidorų prėskas

pasiilgau - tu - tavo - š velnus - ėskime -

Velykos, 2017

gyvi (pilki ir ilgi) kiškiai laksto po platų lauką

šuva laimingai uostinėja ir iš žolės išgriebia kaulą gal kiškio?
stirniuko? gal anties?

atiduok sakau – bėgioja iš paskos – man!

laimikį įsikandęs

pirmąsyk viešpatie velykos be auksinių šokoladinių
tuščiavidurių kiškių (tokius dievina mano dukra) pirmąsyk
viešpatie platus žaliuojantis laukas ir miškas, miškas, miškas
(visokia gyvastis jaunuolyne – visokia augmenija)

išviriau svajonėse ją visą bet nė vieno nedažiau – kiaušinio
reikia balto (ir tikro) kuris tik per velykas atgyja arba rudo
kaip svogūno laiškai velykos ištiks (ištiško)

ir mūsų šuo nemoka vytis kiškio tik prašinėti ir bėgioti po
lauką o bijo – į mišką, į mišką

tik laksto ir neatiduoda kaulo (kiškio?)

1.

gyvenimo nuėjus pusę kelio

(kaip kelio vidury apsišikęs šuo) rašau eilėraštį ir įeina į kambarį rėkiantis vyras tik dabar supratau kad jis turi išeiti (iš mano gyvenimo o gal tualetu)

2.

nieko nesupratau rėkė kad indaplovė neištuštinta pasakiau tą padarysiu vėliau ne jis nepuola muštis bet vis tiek nebelinksma ir mūsų nesieja vaikai tai kas mus sieja – juk rėkia o nereikia

3.

nesuprantu mūsų ryšio – sako be jo neišsiversiu bet aš išsiverčiu į savo pusę ir jis mano nuostabai įeina į kambarį besijuokdamas ir ima kasyti man galvą, mintis

(kitais metais ruošiamės tuoktis)

4.

užp.! – paleidžia filmus apie karą ir per dieną krapštosi virtuvėje

tvarko kažką bute nors metai iš metų

bardakas... kandžioja šuniui nosį

(garsiai rėkia jau kitą jo vardą: Матрос!)

dosnumas

skink mėlynių kiek nori (vis tiek paukščiai nules)

imk dvi poras

(per daug didelė nuolaida)

vandens gali leisti kiek nori (jis teka į vamzdžius iš žemės per šulinį)

dar šilta (pati brangiausia parduotuvėje) nudaužtos stirnos mėsa – šuniui

visus medžius galima graužti jei tik turi tokius dantis

ir jei miškas toks kad visų neišlaužysi lazdoms ar laužui

gryb auk visus grybus

(ar šitas nuodingas? – valgomas bet neskanus kaip kiaulės mėsa

jei tik valgomas imk)

islandiška vasara

pelenai nuo tavo cigaretės užbiro karšti man ant rankos
skersvėjis pro pravirus mašinos langus įpūtė žiežirbą ji
nuriedėjo ant galinės sėdynės žaibiškai sustojai

ir ieškojome iš kur veržiasi dūmas užgesinau liko pradeginta
skylė toliau lyg niekur nieko grožėjomis lavomis ir uostėm
kaip kvepia! supuvusius kiaušinius verda vanduo kyla balti
dūmai neseniai amerikoj buvau niagaros vandenys dūžta iš
viršaus ir jų

garai man priminė dūmus o čia vos rūksta žemė plyšta gūra
paskui nuėjom vėl pagert kavos – aš be cukraus o tu su
druska ir pipirais tada pasakoji kodėl atsidūrei islandijoje –
reikia gi kaip nors iš šio pasaulio kapstyti tada klausiu ar
čia islandai visai nelaiko šunų (nė vieno neišveda) baik tu –
sakai – ar jie neturi kur: į gamtą

nors vėjas ir vakaras vėsu tu marškiniais atsagstytais saulė
sukasi viename aukštyje aplink islandijos planetą ilgus ilgus
ilgus tavo šešėlius į baltą vandenį meta

Užrašų knygelėj: susirašyt visas kavines, į kurias užsukti dėl darbo.

sapnas

bet kažkokioj prancūzijos kavinėj stilingos besišypsančios pro liūdną veidą padavėjos kalbasi tarpusavy girdžiu „nusivarau nuo kojų“...

bet sakau keista prancūzų k.: „comblez-moi du n`importe quel travail“

ir šios „bien-sure, tu es notre cousine“

kuo meiliausiai mane apkabina net sudreba įtarimas:

mano atlyginimas čia bus

tikrai ne pinigai. čia tik sapnas kažkokioj prancūzijos kavinėj surengtas.

tik eilėraštis čia ir ne (kokie gražūs kadaise buvo) frankai.

kai esi nepriklausomas nuo darbo ir valstybės
atostogos niekada nesibaigia o
dirbi per atostogas ir tai ne darbas o tiesiog
Lietuvos (kitoj šaly) Nepriklausomybė

PABAIGA.

Daugiau nemokamų elektroninių „Naujo vardo“ knygų
ieškokite

www.naujasvardas.lt

Išnašos

[1]

Jean Baudrillard, *Vartotojų visuomenė: mitai ir struktūros*.
Kitos knygos, 2010. Iš prancūzų k. vertė Neringa Abrutyte

[2]

į šuňs dienà (į kójos aũtą) išdėti – labai išplūsti, visai
suniekinti: Pala, aš ją išdėsiu į šuňs dienà (DLKŽ)